

Met haar dorp kan Tineke de wereld aan

Paul van der Kooij
p.van.der.kooij@hollandmediacombinatie.nl

Vijfhuizen * Dat de Amsterdamse Tineke in 1975 in Vijfhuizen kwam wonen, had alles met haar werk als verpleeghuisarts in 'Boerhaave' te maken. „Je moet wel in de buurt gaan wonen”, heette het. In een huizenkrantje viel haar oog op een woning - tien minuten fietsen van Haarlem-Schalkwijk - waar ze nog altijd met veel plezier woont. Zeker, Drie Merenweg en Polderbaan hebben voor extra lawaai gezorgd. Helemaal nu een beschermende bomenrij het veld heeft geruimd. Ach, zo denkt ze dan, Amsterdam was lawaaiiger. Vijfhuizen heeft het goede van twee werelden: „Je zit zo in Amsterdam, Haarlem of op Schiphol, terwijl het een fijn, klein dorp bleef. Er is hier weinig rottigheid, de sfeer is goed en mensen zorgen voor elkaar.” Neem een buurvrouw. Toen die ernstig ziek werd, besloten buurtgenoten iedere dag een warme maaltijd voor het gezin te koken. En het was aan de buurman of het, wanneer de bel ging voor het eten, tot een praatje kwam. „Je moet altijd denken wat zinvol is.” En het beschutte plein, waar de eigen kinderen ongestoord leerden fietsen, begint een nieuw jaar nog altijd met een gezellige borrel. Ook is er een jaarlijks pleinfest. En wat te denken van de feestweek, die ze negen jaar 'met veel plezier' hielp organiseren? „Fantastisch toch hoe voor iedereen in het dorp, van peuter tot bejaarde, iets wordt georganiseerd? Oude vrienden treffen elkaar altijd weer, hoe uitgewaaid er ook zijn en hoe verschillend hun werk ook is.”

Hecht

Neem haar zoon van 38. Op de eerste avond van de feestweek komen zijn vrienden al 22 jaar naar het ouderlijk huis, waar pa en ma genieten van de hechtheid van de vriendenclub. En van de verhalen van de heren van Vrijgezellig 2.0. In 2012 ging Tineke met pensioen. Helemaal loslaten deed ze haar oude werk niet. Zo kijkt ze als 'visiteur' hoe haar 'oude hobby' het maakt: een snelle en gerichte reval-

Samenbindende dingen. Tineke Krikke-Sjardijn (70) is er dol op. En Vijfhuizen met haar. Kookt zij met 'vriendinnen' eens per maand vergeten gerechten in het dorps huis, dan lijkt iedereen wel mee te willen eten. Leve de oude kookboeken, handgeschreven recepten van een oude tante. Ook het nationaal monument MH17, verrezen tussen dorp en N205, lijkt samen te binden. En Tineke werkt daar, als vriend van het monument, graag aan mee.

lidatie van mensen die een beroerte hebben gehad. „Voordat minister Borst van volksgezondheid in de jaren '90 oordeelde dat op drie plekken in het land een experiment moest komen, waren wij daar al mee bezig. De resultaten waren al snel veelbelovend. Mensen konden veel eerder naar huis of zichzelf beter redden. Zelf naar de wc bijvoorbeeld.” Een groot verschil met de oude situatie waarin mensen alleen maar in bed lagen. Soms jarenlang. Zonder zicht op al te veel verbetering. Inmiddels zou vanaf de huisartsassistente, bij wie veel meldingen binnenkomen, eenieder moeten weten wat te doen. Maar werkt het ook? Het is aan bezoekers als Tineke om dat van tijd tot tijd te bekijken. „Niet om mensen te bestraffen. Daar ben ik niet zo van. Juist om het uit te zaaien als iets nog beter blijkt te werken dan bedacht.” Net zo mooi vindt ze het hoe haar dorp het nationaal monument voor de MH17 heeft omarmd. Hoe ruim zestig vrijwilligers zich meldden. En ook aan de slag zijn gegaan. Online en in het echt. Zo zijn al bergen snoeiafval geproduceerd en liggen in veel garages zonnepanelen te drogen om straks te worden opgekweekt voor het monument. Het zijn pitten met een verleden: hun voorouders zijn na de ramp uit het veld gehaald waarin het vliegtuig neerkwam. „Het eerste jaar zorgde een officiële instantie voor het drogen en opkweken, nu gaat het dorp er voor.”

Plek

Dat ze zelf bij het monument betrokken raakte, had mede met de plek te maken. Ze liep er, als bijna buur van Park Vijfhuizen, toch al vaak rond. Toen ze hoorde dat je je kon opgeven als vrijwilliger, dacht ze: ja ik wil. „Vooral het gastheerschap sprak me erg aan. Zeker gezien al die nationaliteiten.” In december is de stichting 'Vrienden van het Nationaal Monument MH17' opgericht om te zorgen dat het 'prachtige monument' niet kan verwelken. In het bestuur tekent ze voor de communicatie en de coördinatie van de gastheren. Het idee is dat schoolklassen er rondleiding krijgen. En rond de dag van de ramp, 17 juli, lijkt veel mogelijk.

Want wat gebeurde er toen nabestaanden de vrienden vroegen of die mensen op Schiphol kunnen opvangen, ook omdat de snelle bus bij de vorige herdenking een gedoe bleek voor mensen zonder ovokaart? Spontaan klonken dingen als: „Ze mogen best bij mij overblijven.” En: „Een broodje extra smeer je zo.” Ook kan ze zich voorstellen dat er een telefoonnummer komt dat een bezoeker kan bellen wanneer hij buiten de officiële herdenkingmomenten een schouder nodig heeft om op te leunen. Die bieden Vijfhuizenaren nu eenmaal graag. Dat bleek ook op de kletsnate decemberdag waarop vrijwilligers en nabestaanden bijeen waren om de 39 bomen die dood waren gegaan te vervangen. „Sommigen waren erg aangedaan doordat de boom, geplant ter nagedachtenis van een naaste als symbool van leven dat doorgaat, ook was doodgegaan. En dat er geen 298 bomen meer stonden. Gelukkig bleek het ook troostend te werken dat er nieuwe bomen waren gekomen. En dat wij er waren. Dat we een luisterend oor boden. Ingingen op wat zij zeiden. Ons begripvol toonden. Bevestigden wat ze zelf uitten en waar ze zelf over wilden praten. Dat het heftig is dat je zomaar je je naasten verliest bij zo'n aanslag.” Sommige nabestaanden gaven zich op als vrijwilliger: „Ook zij kunnen via onze App zien op welke momenten er wat te doen is en aansluiten.” Tineke had die dag ook hele 'basale taken': zo ging ze 's morgens naar de Lidl om tachtig gevulde koeken te 'regelen'. Door de regen en het kletsnate terrein gingen haar leren laarzen wel naar de 'ratsmode'. Ach, waarom zou je daarover treuren? Tineke heeft inmiddels waterdichte kaplaarzen en weet dat er druk wordt gewerkt aan het droger maken van het terrein. „En je moet er vertrouwen in hebben dat dingen goed komen wanneer je er samen aan werkt.”

Verpleeghuisarts werd vriend van monument MH17

Tineke Krikke met haar Al: „Je moet er vertrouwen in hebben dat dingen goed komen wanneer je er samen aan werkt.”

FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

'Wc nodig bij monument'

Vijfhuizen * Bij het nationaal monument MH17 moet een wc komen voor bezoekers. Plus een container waarin vrijwilligers materialen voor onderhoud kunnen opslaan. Ook de bewegwijzering moet beter, vinden de vrienden van het monument. „Langs de Drie Merenweg moet al staan waar je moet afslaan voor het nationaal monument. Nu staan er alleen bordjes langs de toegangsweg van Vijfhuizen”, meldt Tineke Krikke. Om dergelijke dingen mogelijk te maken, is onder meer het Schipholfonds aangeschreven. „We hopen op een dusdanige bijdrage dat er ook extra geld voor onderhoud komt. Dat is wel heel krap begroot.” Verder lijkt het Krikke prachting wanneer er bij de komende Dodenherdenking wordt gezongen bij het monument. „Want 4 mei draait, als ik het zo beleeft met de herdenking op de Dam, niet alleen meer om 40-45. Het gaat over oorlogsgeweld. Over rouw. Over mensen die vanuit geweld iets vreselijks hebben meegeemaakt.” Toen iemand van haar popkoor Viva la musica voorstelde om nummers als Imagine van John Lennon en Dona nobis pacem (Geef ons vrede) te zingen bij de herdenking van Februaristaking, deed Krikke het voorstel om tevens het monument 'in te zingen'. „Op zich voelden mensen er wel voor. Als ze maar wel de herdenking op tv konden zien. Ik denk dus dat we op de middag moeten gaan mikken. Desnoods met een klein groepje. Zet maar een oproep in de krant. Iedereen die wil meezingen kan zich bij mij melden. Het gaat om de emotie, om het betrekken van de nabestaanden van de mensen die er liggen. En de akoestiek is erg goed.” t.krikke@quicknet.nl

Herdenken als bindende factor in 'eigen' Vijfhuizen